Τὸ ὑπέροχον Ἔπος τοῦ 1940 ἄς γαλβανίση τὰς ψυχάς τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Αὐτοθυσίαν, μὲ τὰς ὁποίας τὸ ἐδημιούργησαν οἱ ἀγωνισταὶ εἰς τὰ ἀλβανικὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰ μακεδονικὰ ὀχυρά.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΟΧΙ ἄς βροντοφωνοῦν οἱ σημερινοὶ νέοι εἰς τὰς ὑπόπτους σειρῆνας τῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων καὶ εἰς ὅ,τι προσπαθεῖ νὰ σβήση τὴν ἑλληνικότητα καὶ νὰ ἀμαυρώση τὴν ἀγνότητά των.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥΣ

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΩΣ ΤΟΝ ΥΜΝΗΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Ο "ΑΠΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ" ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ ΠΡΟΕΚΑΛΕΣΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

«Ἕως τώρα λέγαμε: Οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν σὰν ἥρωες, ἀλλὰ μετὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, θὰ λέμε: Οἱ ἥρωες πολεμοῦν σαν Ἕλληνες».

Αὐτὰ ἔγραφαν οἱ Ἄγγλοι γιὰ τὸν μεγάλο πατριωτικὸ πόλεμο τοῦ 40. «Ἡ Ἑλλὰς ἤνοιξε τὴν πύλην τῆς ἐλπίδος εἰς τοὺς Συμμάχους». Ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας ἀνεγνώρισε σὲ ἐπίσημη ἐκπομπή του, ὅτι ἡ νίκη τῶν Ἑλλήνων στοὺς Ἰταλοὺς καὶ ἡ ἀντίστασί των στοὺς Γερμανοὺς — τὸ Ροὺπελ ἄνθεξε περισσότερο ἀπὸ τὴ Γραμμὴ Μαζινὸ καὶ ἡ μικρή μας χώρα κράτησε τὶς νικηφόρες στρατιὲς τῆς Βέρμαχτ περισσότερο ἀπὸ τὴ Γαλλία — καθυστέρησε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Χίτλερ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ ἔτσι ὁ στρατηγὸς Χειμώνας ἦρθε νὰ ὑπερασπισθῆ τὸ ἄπαρτο κάστρο τῆς Μόσχας. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, στρατευμένος στὴν ὑψηλὴ ἔννοια τοῦ χρέους, ἄλλαξε τὴν τύχη τοῦ πολέμου. Πρόσφερε στ' ὁλοκαύτωμά του τὴν πρώτη συμμαχικὴ νίκη. Τὸ γεγονὸς ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὰ ἡμερολόγια τοῦ Τσιάνο καὶ τοῦ στρατηγοῦ Καμπόλερο, ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τῶν ἡγετῶν τοῦ Γ' Ράϊχ στὴ Δίκη τῆς Νυρεμβέργης, ἀπὸ τὰ ἀπόρρητα ἀρχεῖα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας.

Τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1940, ὁ Μπενίτο Μουσσολίνι κάλεσε σὲ σύσκεψη τοὺς Ἰταλικοὺς πολεμικοὺς ἡγέτες στὸ Παλάτσο Βενέτσια. Τοὺς προσεφώνησε μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια, ποὺ διαφυλάχτηκαν ἀπὸ τὰ ἑστενογραφημένα πρακτικά:

«Σκοπὸς τῆς συσκέψεως εἶναι νὰ καθορίση τὴ δρᾶσι ποὺ ἀπεφάσισα νὰ ἀναλάβω ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐδαφικές μας κατακτήσεις θὰ βασισθοῦν ἐπὶ τῆς κατοχῆς ὁλόκληρης τῆς ἀκτῆς τῆς Νοτίου Ἀλβανίας... καὶ τῶν Ἰονίων Νήσων — Ζακύνθου, Κεφαλληνίας καὶ Κερκύρας — καὶ τῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἔτσι θὰ κυριαρχήσουμε στὴ Μεσόγειο. Ἀμέσως ἔπειτα θὰ κυριαρχήσουμε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, θὰ τὴν θέσουμε ἐκτὸς μάχης καὶ θὰ τὴν ἀπάξουμε στὴ δική μας σφαῖρα πολιτικο - οἰκονομικῆς ἐπιρροῆς.

Ἀφοῦ ἔθεσα τὸ πρόβλημα αὐτό, ὁρίζω καὶ τὴν ἡμερομηνία ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀναβληθῆ οὔτε γιὰ μιὰ ὥρα. Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ἔχει ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀπασχολήσει πολλοὺς μῆνες στὸ νοῦ μου, πρὶν ἀκόμα μποῦμε στὸν πόλεμο. Δὲν βλέπω περιπλοκές. Ἡ Γιουγκοσλαβία ἔχει κάθε συμφέρον νὰ κάτση ἥσυχη. Ἀποκλείω ἐπίσης περιπλοκὲς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Τουρκίας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἡ Γερμανία ἐγκαταστάθηκε στὴ Ρουμανία καὶ ἡ Βουλγαρία μπορεῖ νὰ παίξη ρόλο στὸν ἀγῶνα μας καὶ θὰ λάβη ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε νὰ μὴ χάση τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ τῆς παρουσιάζεται, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὶς ἐλέψεις της στὴ Μακεδονία καὶ νὰ ἐπιτύχη ἔξοδο στὸ Αἰγαῖο».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Μουσσολίνι στοὺς ἐπιτελεῖς του. Θὰ ἦταν ἕνας ἁπλὸς στρατιωτικὸς περίπατος στὴν Ἑλλάδα. Στὶς 19 Ὀκτωβρίου ἔγραψε στὸν Χίτλερ. Τὸ γράμμα καθυστέρησε. Ὅταν τὸ ἔλαβε, ἐπρότεινε ἀμέσως στὸν Μουσσολίνι νὰ συναντηθοῦν στὴ Φλωρεντία στὶς 28 Ὀκτωβρίου.

«Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ — γράφει ὁ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ στὸν τέταρτο τόμο τῶν Ἀπομνημονευμάτων του — τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα εἰσέβαλαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ διάφορα σημεῖα. Ἡ εἰσβολὴ ἀπετέλεσε μιὰ σοβαρὴ ἀποτυχία γιὰ τὸ Μουσσολίνι. Ἡ πρώτη ἔφοδος ἀποκρούστηκε μὲ βαρειὲς ἀπώλειες καὶ οἱ Ἕλληνες ἀντεπετέθησαν ἀμέσως. Στὸν βόρειο τομέα (τῆς Μακεδονίας) προήλασαν μέσα στὴν Ἀλβανία καὶ κατέλαβαν τὴν Κορυτσὰ στὶς 26 Νοεμβρίου. Στὸν κεντρικὸ τομέα τῆς βορείου Πίνδου, μία Ἰταλικὴ μεραρχία Ἀλπινιστῶν ἐξουδετερώθηκε. Στὴν παράκτιο ζώνη, ὅπου εἶχαν κατορθώσει οἱ Ἰταλοὶ νὰ διεισδύσουν σὲ ἀρκετὸ βάθος, ὑπεχώρησαν κατόπιν πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Καλαμᾶ. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐπέδειξε ἀνώτερη τεχνικὴ στὸν πόλεμο τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν, ἐξετέλεσε στρατηγικὲς κινήσεις καὶ ὑπερφαλάγγισε τὸν ἐχθρό του. Μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀνάγκασε τοὺς Ἰταλοὺς νὰ ὑποχωρήσουν σὲ βάθος τριάντα μιλίων ἀπὸ τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα, σὲ ὁλόκληρο τὸ μέτωπο. Ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες, εἰκοσιεπτὰ Ἰταλικὲς μεραρχίες βρίσκονταν καθηλωμένες στὴν Ἀλβανία ἀπὸ δεκαέξη Ἑλληνικὲς μεραρχίες. Τὸ θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως ἔπληξε ἀφάνταστα τὸ γόητρο τοῦ Μουσσολίνι».

Αὐτὰ γράφει ὁ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ — ἡ μεγαλυτέρα μορφὴ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου — γιὰ τὸν πατριωτικὸ πόλεμο τῶν Ἑλλήνων. Ὅμως πῶς εἶδαν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἐκείνης τῆς ἀγωνιστικῆς ἐποχῆς, τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου;... Πῶς ἔνοιωσαν καὶ τί ἔγραψαν, μέσα στοὺς καπνοὺς τῆς μάχης, γιὰ τὸν κορυφαῖο ἄθλο τῆς γενεᾶς μας;...

Πολιτικὸς ἐξόριστος τότε, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος ἔγραψε στὸ περιοδικὸ «Νεοελληνικὰ Γράμματα» ἕνα πατριωτικὸ ποίημα, μὲ τὸν τίτλο: «Ἑλλάδα».

Στὴ γῆ μου, ποὺ βρῆκα νόημα (κι' αἷμα.
Τὸν τόπο τὸν γιόμισαν κι' ἄλ- (λοι. «Ἡ πύλη
πλατεῖα κ' εὐρύχωρος ἡ ὁδός». (Σὰν φίλοι
μπαίνουν κ' οἱ ἐχθροί. Τῶν (βαρβάρων» τὸ ρέμα
πιὸ κόσμιο ἦταν. Καὶ τὸ νόη- (μα ψέμα
κατάντησε στῶν ἄπιστων τὰ (χείλη.
Μὰ... βρῆκε (νάναι τάχα τοῦ (Μαβίλη,
τοῦ Παπαφλέσσα ἢ τοῦ Λεω- (νίδα;) κ' αἷμα.
Δὲν πάγωσε ὅσα χρόνια κι' ἂν (περάσουν.
Ὅσοι τὸ χύσαν — ὄχι, δὲν (τὸ χάσαν.
Κι' ἂν τὄχουν χύσει κιόλας ἄ- (πειροι ἄλλοι
(Τὸ ξέρει ἡ Ἑλλάδα μου) θὰ (πλημμυρίση
ὡσὰν χρυσάφι ὑγρὸ τὶς φλέ- (βες πάλι
ἐκείνου, ποὺ ἕτοιμος γιὰ νὰ τὸ (χύση.

Ὁ δοκιμιογράφος Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος ἔγραφε στὴν τακτι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 40

Μεγάλο μάθημα

Μὲ τὸν πόλεμο τοῦ 40 ἡ Φυλὴ ἀνέβηκε στὶς μεγάλες ὧρες της. Ἔγινε ἕνα παγκόσμιο παράδειγμα, ἕνα καύχημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἔγινε ἡ ἐκλεκτὴ τῆς Ἱστορίας, τὸ προπύργιο τοῦ ἐλεύθερου κόσμου. Ὅταν τὸ ἕνα, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ κράτη ἔσκυβαν τὸ κεφάλι τους στὴ βία καὶ στὴν τυραννία τῶν ἰσχυρῶν, αὐτὴ ὥρθωσε τὸ μέτωπό της περήφανη γιὰ τὸ παρελθόν της καὶ πρότεινε τὰ στήθια της στὴν ἐπιβουλὴ τῶν βαρβάρων, βέβαιη γιὰ τὸν ἑυατό της καὶ γιὰ τὸ δικιο της.

Καὶ ἦταν αὐτὸ ἕνα μέγιστο τόλμημα καὶ ἕνα μεγάλο μάθημα. Στὰ φοβισμένα μάτια τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου σπίθισε ἡ ἐλπίδα καὶ στὴν καρδιά τους ἔπεσε ὁ σπόρος πὼς ἡ ἐλευθερία δὲ χάθηκε. Ἡ Ἑλλάδα ἔγινε ἡ πιστη τῶν ὀλιγόπιστων, ἡ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων, τὸ λαμπρὸ ἀστέρι ποὺ ἔφεγγε μέσα στὴ μαυρίλα Τὸ πνεῦμα καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ νίκησε τὴν ὕλη, τὸ δίκηο νίκησε τὴν ἀδικία, τὸ καλὸ νίκησε τὸ κακό. Νίκησε ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἀγῶνες της καὶ οἱ θυσίες της ἦσαν οἱ πρῶτες νίκες στὸ μεγάλο πόλεμο. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε γίνει ἕνα παγκόσμιο πρόσωπο. Δὲ μάχεται γιὰ τὸν τόπο της, γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ὑπόθεση ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ τὴ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἱστορίας τῆς γῆς. Ἦταν μιὰ πολεμίστρα στὸ μεγάλο κάστρο, ἕνα χαράκωμα στὴ μεγάλη μάχη. Καὶ νίκησε, πρώτη αὐτὴ καὶ μὲ τὴ νίκη της, τὸ θάρρος της, τὴν αὐτοθυσία της καὶ τὴν ἀπόφασή της ἔκανε τοὺς πανικόβλητους λαούς, ποὺ εἶχαν πάρει κατατρομαγμένοι τὸ δρόμο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ "ΟΧΙ"

Τοῦ φιλολόγου κ. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Καὶ πάλιν ἡ μνήμη τῶν Ἑλλήνων ἰσχυρὰ καὶ φωτεινὴ ἐπαναφέρεται διὰ νὰ ἐνθυμηθῆ, νὰ ἀνασυνθέση μεγαλειώδεις πράξεις, κατορθώματα μεγάλα, θυσίας καὶ θρύλους. Συμπληρώνεται μιὰ εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τὴν αὐγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ἡ ἑλληνική, ἡ ἐθνικὴ συνείδησις καλεῖται νὰ σκύψη καὶ νὰ ἀναβαπτισθῆ μὲ ἠρεμίαν, αὐτοπεποίθησιν καὶ ἐπίγνωσιν εἰς τὴν πηγὴν ἐκείνην τῆς ὑπερηφανείας, τῆς δόξης, τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος.

Ὁ κ. Βλάχος εἰς ἐμπνευσμένον ἄρθρον του πρὸ 20 ἐτῶν ἐσημείωνε μεταξὺ ἄλλων: «Θὰ εἶναι (ἡ 28η Ὀκτωβρίου) ὡς ἡ ἡμέρα τῆς ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων ὑπερτάτης θυσίας τοῦ παντὸς ὑπαρκτοῦ, τοῦ παντὸς ἀγαθοῦ, τοῦ παντὸς χρησίμου εἰς τὰ ἰδανικὰ καὶ τὰ ἄυλα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος... Ὁ Μαραθών, αἱ Θερμοπύλαι, ἡ Σαλαμὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν τοῦ 1821... κατέλειπεν εἰς τοὺς μαχομένους Ἕλληνας στοιχεῖα ἐλπίδων. Αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς μικρῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν, δὲν παρεῖχεν ἐλπίδας. Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ὅταν ἀντήχησαν οἱ σειρῆνες, οἱ Ἕλληνες ὅλοι ἐπίστευσαν βαθύτατα ὅτι ἐκαλοῦντο νὰ ἀποθάνουν». (Γ. Α. Βλάχου πολιτικὰ ἄρθρα σελ. 123). Καὶ πράγματι τὰ πράγματα, τὰ γεγονότα καὶ ἡ πορεία των ἔρχονται κάθε φορὰν νὰ ἐπικυρώσουν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940 εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Ἡ εἰκοσιπενταετία μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμωμεν ὡρισμένας σκέψεις καὶ κάπως ὁ στοχασμὸς μας νὰ κινηθῆ εἰς τὸ τότε καὶ τὸ σήμερα.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονηθῆ ἡ ἡμέρα αὐτή. Ἡ γωνία αὐτὴ ὥρθωσε ἕνα ὄχι πελώριον, τὸ ὁποῖον σήμερα ἑορτάζει τὰ εἴκοσι πέντε του χρόνια. Συνέχισε μιὰ παράδοσιν λαμπράν, ζῶσαν ἀνανευομένην.

Ἡ ἐν ἔτει 1823 συνελθοῦσα Ἐθνοσυνέλευσις εἰς Τροιζῆνα εἰς τὴν διακήκυξίν της πρὸς τὴν Ὑφήλιον, τὴν ὁποίαν εἶχε συντάξει ὁ Θεόδωρος Νέγρης μεταξὺ ἄλλων περιελάμβανε: «ὅτι εἶναι πάτριον εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς μὲν Βαρβάρους νὰ πολεμοῦν τὴν δὲ πατρίδα νὰ ἐλευθερώνουν». Τοῦτο ἐσήμαινε καὶ ἐφανέρωνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος καὶ συγκρούσεως μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν εἶχε θέσιν Ἀσιάτης κατακτητής. Ὑπῆρχε ζωντανὴ ἡ συναίσθησις αὐτή, ὅπως ζωντανὴ ἦτο καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν Μηδικῶν πολέμων.

Ὥρθωσε ἡ Ἑλλὰς τὸ πελώριον ὄχι τὸ 1940, διότι ἐνεφανίσθη μία ἐπιβουλή, οἱ ἐλεύθεροι νὰ γίνουν δοῦλοι, ἄν ὄχι εἰς Ἀσιατικὴν δύναμιν, τουλάχιστον εἰς Εὐρωπαϊκὴν δύναμιν μὲ τὰ γνωρίσματα τοῦ Ἀσιατικοῦ Βαρβαρισμοῦ. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ Μηδικὰ καθηγίασαν τὸ νόημα τῆς ἐλευθερίας. Εἰς τὴν Ἀσίαν συναντᾶται τότε ἡ μορφὴ τῆς Δεσποτείας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἐλευθερία. Εἰς τὴν Ἀσίαν ὁ δεσπότης καὶ ὁ κύριος θέλει νὰ ὑποτάσσεται τὸ πᾶν εἰς τὴν βούλησίν του. Εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ποὺ λέγεται Ἑλλὰς, ὁ Νόμος καὶ ἡ Θεία Δίκη διασφαλίζουν τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Αἰσχύλος ἐκήρυττε εἰς τοὺς «Πέρσας» διὰ τοὺς Ἕλληνας: «Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι», κανενὸς ἀνθρώπου δὲν ὀνομάζονται πειθήνια ὄργανα οὔτε ὑπήκοοι».

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ τὸ 1940. Προσῆλθεν ὅλον το Ἔθνος, χωρὶς νὰ προκαλέση, χωρὶς νὰ βλάψη εἰς τίποτε ἀπολύτως κανένα, οὐδενὸς ἔθιξε τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν, προσῆλθε καὶ ἐπολέμησε εἰς μίαν στιγμὴν κρίσιμον διὰ τὸν ἐλεύθερον κόσμον, ἐναντίον μιᾶς κατ' ἀρχὴν καὶ δευτέρας κατόπιν, αὐτοκρατορίας.

Πῶς συμβαίνει, ἀπορεῖ κανένας νὰ νικᾷ εἰς τὰ βουνὰ τῆς Πίνδου ὁ στρατός μας ἕναν συγκροτημένον, σιδηρόφρακτον, ἄριστα ἐξωπλισμένον, πολυαριθμότερον στράτευμα, μόνος ἀβοήθητος, ἄοπλος σχεδὸν καὶ στερούμενος μέσων στοιχειωδῶν; Δὲν εἶναι δύσκολος ἡ ἑρμηνεία τοῦ φαινομένου ποὺ κατέπληξε τὸν κόσμον. Διότι ὁ στρατός μας ὁ ἡρωϊκός, ποὺ λίγο πρὶν σὰν πολῖται εὑρίσκοντο «στὰ ἀγαπημένα λαγκάδια καὶ στὰ νησιὰ τὰ μοσχοβολημένα καὶ ποὺ τὸ ἀκούραστο χέρι ὥργωνε τὴ γῆ», τώρα δηλαδὴ ἠπρὸ 25 ἐτῶν ἐζήτησε ὁπλισμὸν ἀπὸ τὸ ὁπλοστάσιον τοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, διότι εἶναι πηγὴ μονίμως συγκινοῦσα.

Αὐτὴ ἡ μνήμη πάντοτε εἰς ἐπετείους, σὰν τὴν σημερινὴν ἀνακαλεῖται, δὲν ἀπαλείφεται. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη.

Ὅσον καὶ ἄν τὰ πράγματα μεταβάλλονται, ὅσον καὶ ἄν μετεωρίζεται κανεὶς ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν νέφωσιν τῶν καιρῶν μας δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ σταθῆ εὐλαβῶς εἰς τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς περιόδου τῆς σημερινῆς εἶναι αἱ διαρκεῖς διακυμάνσεις, νέοι ὅροι ὡς πρὸς τὸ σκέπτεσθαι καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ποὺ ἐπέβαλον τὰ τεράστια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ Ἐλευθερία ἔφθασεν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους ἀναβαθμοὺς καὶ ἡ ἀνδρεία εἰς ὕψη δυσθεώρητα

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΕΜΝΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΕΟΡΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΕΚΚΛ. ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Χθὲς τὴν 11ην πρωϊνὴν ἐγένετο, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ἱστορικοῦ «Ὄχι», σεμνὴ ἑορτὴ εἰς τὸ Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον, παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κωνσταντίνου.

Ἐν ἀρχῇ, οἱ ἱεροσπουδασταὶ ἔψαλαν μὲ ἐξαίρετον δυζαντινὸν ὕφος ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Κατσούλη καὶ ἐπηκολούθησεν ἐπίκαιρος ὁμιλία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Φροντιστηρίου κ. Θεοχάρη Παπαγεωργακοπούλου, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν 25ην ἐπέτειον τοῦ ἱστορικοῦ «Ὄχι» τοῦ 1940, τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος διὰ τῶν ἡγετῶν αὐτοῦ, τῶν ἀειμνήστων Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ Γεωργίου Β'. Ὕστερα ἀπὸ μίαν εἰκοσιπενταετίαν ,δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ἀδιάψευστον ἱστορίαν ἐπὶ τοῦ γεγονότος ἐκείνου. Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ ἐλευθερία ἔφθασεν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους αὐτῆς ἀναβαθμοὺς καὶ ἡ ἀνδρεία, ὄχι ἐκείνη τῆς παραζάλης, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς παραφορᾶς τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἐκείνης ποὺ ἀντέχει εἰς τὴν ψύχραιμον ἀναμέτρησιν τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ θανάτου, ἐξήρθη εἰς ὕψη δυσθεώρητα.

Εἰς τὴν ὕψωσιν καὶ ἀποθέωσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνδρείας ὡδήγησεν ἕνας νόμος. Ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Οἰκογενείας καὶ ἡ πίστις ἡ ἁγία. Αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ χάνεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τόσον ὥστε νὰ ἀναλύεται καὶ νὰ ταυτίζεται μὲ αὐτήν. Κανένα στοιχεῖον, ὅσον καὶ δραστικὸν καὶ ἐὰν εἶναι, δὲν δύναται νὰ συντελέση εἰς τὸ νὰ ἀτονήση ἢ νὰ διαλύση τὸν νόμον αὐτόν.

Αὐτὸς ὁ νόμος εἶναι ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀρχαίου Γένους μας, τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ διατηρήση διὰ τῆς ὀρθῆς καὶ ἀκεραίας πίστεως πρὸς τὸν Θεόν. Οὔτε ἡ πενία, οὔτε ἡ δουλεία, οὔτε ἡ ἀγραμματωσύνη τῶν ἐτῶν τῆς σκλαβιᾶς, οὔτε ἡ βία, οὔτε ἡ ὑλικὴ ὑπεροχὴ κατέστησαν στοιχεῖα ἱκανὰ νὰ ἀφαιρέσουν ἢ νὰ μειώσουν τὴν ἀριστοκρατικότητα τῆς εὐγενείας ἐκείνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ δίδαγμα τῆς μακραίωνος Ἱστορίας. Αὐτὸ δηλοῖ ὅτι ὑπάρχει ἀδιάβατος διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ ὕλης καὶ πνεύματος καὶ ψυχῆς. Αἱ ἠθικαὶ ἰδέαι εἶναι ἡ κυρίως ζωή, ἥτις ἐκδηλοῦται διὰ τῶν ὑλικῶν μέσων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον. Πῶς ἡ ὕλη γίνεται ὄργανον τοῦ ἀΰλου, πῶς τὸ ἄϋλον ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ὑλικοῦ; Ἡ ἔξοδος τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τῆς ὕλης, ἔξοδος πρὸς τὸ αἰώνιον, ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον καὶ τὸ παρόν. Ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ ἐγένετο ἔξοδος ἅμα καὶ συνάντησις τοῦ ἀΰλου καὶ ὑλικοῦ. Ἐνῷ ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα, ὡδήγησε τὸ ὑλικὸν εἰς τόπον πνευματικὸν καὶ ἰδανικὸν καὶ τὸ ἀφθαρτοποίησε, τὸ ἐξαΰλωσε. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦτο τὸ πεδίον γνώριμον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν. Ἦτο ἡ θυσία.

Ἡ ἔννοια τῆς θυσίας εἶναι ἡ ἰδανικωτέρα, ἡ θεία ἀπολύτρωσις ἐκ τοῦ ὑλικοῦ, διὰ τοῦ ὑλικοῦ. Δι' αὐτὸ εἶναι ἀπολύτρωσις.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σταθερὸν δίδαγμα τῆς σημερινῆς ἐπετείου, τὴν ἔννοιαν τῆς ὁποίας θὰ τονίση δι' ὀλίγων ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης Ἀθ. Σφουγγατάκης, ὁ καθηγητὴς τῆς σχολῆς μας».

Κατόπιν, ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Ἀθαν. Σφουγγατάκης ἔκαμε μίαν ὡραίαν καὶ μὲ ἐμπνευσμένα λόγια ἀναδρομὴν εἰς τοὺς ἐπικοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους διὰ μέσου τῆς μακραίωνος ἱστορίας του, ἐνδιατρίψας, ὡς ἦτο φυσικόν, εἰς τὸ Ἔπος τοῦ 1940 καὶ ὑπογραμμίσας, ὅτι κατὰ τὸν ἀγῶνα εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰ Μακεδονικὰ ὀχυρὰ κατηξιώθησαν, κατὰ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἡ Πίστις, τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Αὐτοθυσία τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐψάλη ἐν μέσῳ συγκινητικῆς κατανύξεως τὸ «Αἰωνία ἡ Μνήμη» τῶν πεσόντων ἡρώων. Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἱεροσπουδαστὰς πατρικὰς συμβουλὰς καὶ ἐμπνευσμένας παραινέσεις, ἐν ὄψει τοῦ θείου λειτουργήματος, τὸ ὁποῖον ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετήσουν ἀποφοιτῶντες τοῦ Φροντιστηρίου. Καὶ διὰ ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας κυρίως ἡ σημερινὴ κοινωνία ἔχει ἀπὸ τοὺς κληρικούς, ὁ Σεβασμιώτατος ὑπεγράμμισεν, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς σπουδαστάς, τὴν ἀνάγκην τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρας ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς καταρτίσεώς των, συνάμα δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀνιδιοτελείας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τοὺς διέπη.

Καὶ ἡ τόσον ἐπιβλητικὴ ἑορτὴ ἐν τῇ σεμνότητί της ἔληξε μὲ τὴν «Φήμην» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου.

Πλυντήρια: CASTOR

Ὑπεραυτόματα (Ρομπὸτ) τὰ μόνα ποὺ στεγνώνουν 100 ο)ο.

Ψυγεῖα: KELVINATOR

Τὰ μόνα μὲ ἀπόψυξι 1 λεπτοῦ.

Θερμάστραι: NEWTON

Χωρὶς μυρωδιὰ-φθινὲς-οἰκονομικὲς προϊὸν τῆς KELVINATOR - HELLAS

Λιανικὴ πώλησις:
Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.
Μαιζῶνος 107, τηλ. 21-47
SERVICE: Κολοκοτρώνη 13, τηλ. 71-419

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Οἱ ἀγορασταὶ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω συσκευῶν ἀπὸ 15)10—31)12 συμμετέχουν στὴν κλήρωσι τῆς 3)1)1966. Δῶρον 1 κουζίνα KELVINATOR Ἀμερικῆς ἀξίας δρχ. 8.800.

ΟΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΤΡΩΝ
"Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ"
Δ. ΚΟΝΤΟΣΑΚΗ — Δ. ΚΟΥΚΟΥ
ΠΑΘΗΣΕ